

Psí život: pomoc bez předsudků

Okřídlené slovní spojení psí život znamená bídu, bolest a beznaděj. Jsou však také tací, pro něž znamená respekt, naději a podporu. Se zakladatelkou organizace Psí život, z. s., Jarmilou Pávkovou jsem si povídala o tom, jaké to je pomáhat těm, před kterými jiní zavírají oči.

Čím se Psí život zabývá?

Psí život je jediná organizace v České republice, která se cíleně zabývá pomocí zvířatům, která patří lidem bez domova, uživatelům návykových látek nebo obyvatelům sociálně vyloučených lokalit. Zaměřujeme se především na psy a kočky lidí, kteří se dostali do tíživé životní situace nebo se pohybují na okraji společnosti a nedokážou o svá zvířata dostatečně pečovat. Naším cílem přitom není zvířata odebírat, ale zpřístupnit jim potřebnou péči.

V čem je rozdíl oproti jiným organizacím, které pomáhají zvířatům?

Psí život řeší problémy, které dosud nikdo neřešil. Je to sice organizace na pomoc zvířatům, ale v tom, na které cílové skupiny se zaměřuje, je v České republice jedinečná. Dalším jejím specifickým je, že svojí činností přispívá k řešení dalších problémů, má vliv například i v sociální a zdravotní oblasti. Dotýká se i témat týkajících se široké veřejnosti. Tím, že pomáhá pečovat o zvířata, která se ve zvýšené míře pohybují na veřejném prostranství, snižuje nebezpečí šíření nemocí či parazitů. Například pokud dojde k napadení člověka takovýmto zvířetem, může být napadený ujistěn, že je zvíře očkované. Skrze pomoc zvířatům pomáháme i jejich majitelům. Může se například stát, že člověk bez domova

potřebuje nastoupit na léčení do nemocnice a nemá své zvíře kam dát. Do útulku ho dát nemůže, tam je potřeba takovou službu zaplatit, v psím hotelu samozřejmě také. Proto radši do nemocnice nenastoupí a živoří. V takovém případě jsme schopni poskytnout zvířeti dočasný azyl, než se majitel vrátí. Zaměřujeme se tedy na ty problémy, které tu jsou, a nikdo neví, jak je řešit. Vždy nám jde o spojení člověk-zvíře.

Jak dlouho Psí život funguje?

Svou činnost vykonáváme druhým rokem. Loni jsme pomohli asi 220 zvířatům, letos bychom se chtěli dostat na pětinašobek.

Kolik je členů organizace?

Jsme tři zakládající členové, což je pro spolek počet určený zákonem, ale je nás dejme tomu 10 aktivních pracovníků. Samozřejmě jsme všichni dobrovolníci. Prozatím fungujeme na této bázi, ale přála bych si, abychom mohli svoji činnost zprofesionalizovat, abychom mohli i někoho zaměstnat, protože té práce je strašně moc a není možné to tímto způsobem zvládat. Dobrovolná práce je samozřejmě užitečná, ale je potřeba to dělat systematicky. Psí život také tvoří lidé, kteří nám pomáhají financovat naši činnost, dárci, kteří nám přispívají. Často se aktivně zapojit nemohou, protože jsou třeba na druhé straně republiky, kde my zatím ještě nepůsobíme, proto nám pomáhají tímto způsobem. Jsou důležitou součástí naší organizace, bez nich bychom vůbec nemohli pomáhat.

Je vaše činnost vázána na určitou lokalitu?

Není. Například na začátku podzimu na Světový den boje proti vzteklině očkujeme s Veterináři bez hranic hromadně po celé republice zvířata lidí bez domova. Takže spíš vyrážíme do konkrétních lokalit, kde je nás potřeba, a tam řešíme jednotlivé problémy. Většinou tedy působíme ve velkých městech, hlavně v Praze a ve středních Čechách, protože je to otázka zejména velkých měst.

Čím se aktuálně zabýváte v současné době?

Průběžně se věnujeme preventivním programům, jako je očkování a odčervování, hodně kastrujeme zvířata. Lidé bez domova vesměs nejsou schopni a ani nemají podmínky na to psy uhlídat, ti se jim množí, a oni nevědí, co se štěňata. Není výjimkou, že fena má štěňata dvakrát do roka. Oni se na nás obracují i sami, že chtějí preventivně feny kastrovat. Dále také léčíme nemocná a zraněná zvířata. Majitelé většinou chtějí těm zvířatům pomoci, třeba s nimi i dojdou na veterinu, doktor jim řekne, co jim je, ale léčbu chce samozřejmě zaplatit, a na to oni, i kdyby chtěli, nemají. Někdy si veterinář řekne minimální částku, s tím, že mu to budou splácet, ale ne vždy je to řešení. Proto pomáháme s léčbou takovýchto akutně nemocných a zraně-

ných zvířat. Konkrétními příklady jsou například psi se zánětem uší, s laryngitidou, se zlomenou nohou, na Praze 5 jsme v jedné lokalitě léčili asi 15 koček s kočičí rýmou a nyní je v plánu jejich kastrace.

Zejména ze sociálních sítí jsou známy katastrofální životní podmínky zvířat v rom-**ských osadách na Slovensku. Týká se tento problém i České republiky? Působíte i zde?**

Sociálně vyloučené lokality v České republice jsou, ale jde většinou o jednotlivé domy, maximálně ulice. Rozlehlé chudinské osady, jako jsou na Slovensku, u nás nemáme. Jde spíš o menší lokality, podobné problémy se zde objevují v menším rozsahu. My jsme začali působit v sociálně vyloučených lokalitách teprve letos a zatím jezdíme na Slovensko. Od slovenských kolegů se učíme, jak celou takovou velkou akci zorganizovat. Tyto zásahy spočívají v plošné kastraci desítek psů a koček zároveň, nemocná zvířata a mláďata jsou odebírána, aby v místě nevznikala další generace zvířat, která jsou schopna se rozmnožovat. Nyní pomáháme kolegům na Slovensku a jsme domluveni, že oni nám potom zase pomohou v sociálně vyloučených lokalitách u nás v ČR, bude to taková přeshraniční spolupráce. Určitě se tedy chceme v této oblasti angažovat i u nás. Často se nás lidé ptají, proč vůbec za měřujeme své síly na Slovensko. Myslím, že není důvod neposkytnout pomoc tam, kde je jí třeba, pokud máme možnosti. Navíc je to problém, který se týká i naší země, protože ze Slovenska se k nám vozí ohromné množství psů, které lidé chtějí zachránit, zatímco u nás jsou už tak přeplněné útulky, a nic se tím neřeší, protože

na Slovensku se psi množí dál. Naše organizace do Čech žádná zvířata nevozí. Snažíme se řešit problém tam, kde vzniká, tedy v osadách. Plošné kastrace, které provádíme my, by měly tento problém alespoň částečně řešit.

Je nějaký rozdíl mezi životními podmínkami zvířat v držení lidí bez domova a uživatelů návykových látek?

Uživatelé návykových látek jsou podskupina lidí bez domova, a u narkomanů je to vždycky složitější. Zajímají se hlavně o to, aby si sehnali dávku, všechno ostatní jde stranou, včetně jejich vlastního zdraví. Proto jsou ta zvířata daleko víc zanedbávána než u lidí, kteří závislí nejsou. Ale určitě se nedá říct, že uživatel návykových látek rovná se člověk týrající zvířata. Jen jednou jsme řešili případ fenky, která byla opravdu hodně týraná. Ale je to mnohem složitější. S těmi lidmi je špatná dohoda, protože je nic nezajímá. Klasi-

ochotně vydají. V takových případech se snažíme alespoň domluvit, že v místě necháme jen pejsky, a fenky odvezeme, aby se předešlo dalšímu rození štěňat. Samozřejmě se také někdy stane, že lidé nechtějí spolupracovat či přistoupit na podmínky, ale většina jich spolupracuje.

Neprovozujete útulek – jak tedy řešíte případné dočasné umístění psů?

Spolupracujeme s dalšími organizacemi a azyly, které nám v tom pomáhají. Máme také síť dobrovolníků poskytujících dočasnou péči v domácím prostředí. Ale my se na umístování zvířat vlastně ani tolik nezaměřujeme, je to u nás okrajová záležitost, spíš řešíme vše přímo v terénu. I vykastrovaná zvířata vracíme hned zpět, jen když je například velká zima nebo jde o zvířata hodně nemocná, po dobu rekonvalescence či léčby jim poskytujeme azyl. Loni jsme ale třeba řešili případ, kdy bezdomovec vážně onemocněl a v mís-

nejvíc šířit, aby se o nás dozvědělo co nejvíc lidí, a oslovit tak potenciální dárcce. Pořádáme také různé akce, například před Vánoce dobročinný bazar. Ve spolupráci s herečkou Patricií Soláříkovou vydáváme charitativní kalendář „Pší život“, jehož výtěžek jde na pomoc naší organizaci a útulkům. Právě nyní jsme začali prodávat kalendář na rok 2016, což je mimochodem dobrý tip na vánoční dárek. Je pravda, že nejvíc pomáháme s veterinární péčí, a tak jsou nejvíc zapotřebí finance. Úplně největší pomocí pro nás je, když se někdo stane naším pravidelným měsíčním dárcem. Těchto pravidelných dárců máme zatím hodně málo, a přitom pravidelné přispěv-

ky, byť třeba nižší, jsou tím, co nám pomáhá nejvíc, protože víme, že s těmito penězi můžeme počítat. Vítáme samozřejmě i materiální pomoc. Teď před zimním obdobím jsme spustili kampaň na pomoc zvířatům, která žijí s lidmi na ulici, jejíž patronkou je Marta Kubišová. Jde o období, kdy tato zvířata trpí nejvíc a nejvíc potřebují naši pomoc. Proto chceme požádat o pomoc širokou veřejnost. Všechny informace o způsobech, jak zvířatům pomoci, včetně kontaktů na nás jsou uvedeny na našich webových stránkách.

Vzhledem k tomu, že poptávka po naší pomoci stále převyšuje naše možnosti, bychom také rádi našli nějakého generálního partnera, firmu nebo společnost, někoho, koho by oslovilo to, co děláme – buď pomoc zvířatům, pomoc lidem, zdravotní rozměr naší činnosti, nebo to, že svým způsobem přispíváme ke zlepšování kvality veřejného prostranství a životního prostředí zejména ve městech. Pak bychom mohli pomáhat naplno. Moc vám a hlavně těm, kterým pomáháte, přeji, aby se vám to podařilo a abyste mohli svou činnost vykonávat v takové míře, jaká je potřeba.

Moc vám a hlavně těm, kterým pomáháte, přeji, aby se vám to podařilo a abyste mohli svou činnost vykonávat v takové míře, jaká je potřeba. Hodně štěstí!

Lenka Zachová ■

Foto: xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Zapojte se do pomoci zvířatům i vy!

Způsoby, jak můžete pomoci, najdete na "<http://www.pszivot.com/chci-pomoci>"
www.pszivot.com/chci-pomoci.
Děkujeme.

Psi ze slovenské romské osady po kastraci

tí bezdomovci mívají vesměs ke svým zvířatům hezký vztah a snaží se o ně postarat. To mě docela mile překvapilo. Jejich zvířata se často mají líp než zvířata „běžných lidí“, která jsou celý den sama doma nebo někde přivázaná u boudy či zavřená na dvorku bez kontaktu s člověkem.

Jaká je ochota těchto lidí spolupracovat?

Značná. Oni sami se na nás už začínají obracet. Tamtamy fungují spolehlivě. My hlavně pomáháme těm, kteří chtějí pomoc. Když někdo nechce a my vidíme, že je zvíře nemocné, snažíme se ho přesvědčit, a on většinou svolí. Ještě jsme se nesetkali s tím, že by lidé nechtěli nechat léčit nemocné zvíře. Problém někdy je přesvědčit je pro kastraci, pokud někdo nechce, nemůžeme ho nutit. Ale snažíme se alespoň trochu mezi nimi šířit osvětu. I v romských osadách mě překvapila ochota lidí spolupracovat, i když tam je situace specifická v tom, že tam zvířata tak úplně nikomu nepatří. U těchto akcí ale většinou asistuje i městská policie, sociální pracovníci, které ty lidé znají a k nimž mají důvěru, a velkou váhu má i to, že je to zadarmo. Ti lidé také vnímají problém, že zvířat je moc a že je nemá kdo živit, a oni to tak nechtějí, ale nedokážou to řešit. Problém někdy bývá s odebíráním štěňat – ne vždy je lidé

tě, kde žil, zůstala fenka přivázaná u boudy, a s ní šestiměsíční štěně z minulého vrhu a asi 5 měsíčních štěňat. Neměli tam ani jídlo. Za pánem jsme jeli do nemocnice, našli jsme si ho, aby nám podepsal, že se můžeme o psy postarat a nabídnout je k adopci. Během měsíce šli všichni včetně fenky do nových domovů.

Jmenovala jste už Veterináře bez hranic. S kterými dalšími organizacemi spolupracujete?

Jsou to především organizace, které s těmito lidmi pracují, jako Armáda spásy, Naděje, SANANIM, Progressive... Terénní pracovníci těchto organizací nám zprostředkovávají kontakt s těmi lidmi a také nás upozorňují na případy, kdy je třeba pomoci zvířatům. Když potřebujeme umístit zvíře, jsou to organizace poskytující dočasnou péči pro zvířata, k nimž patří například Srdeční záležitosti nebo Lásky ke zvířatům.

Jakým způsobem je vaše činnost financována, a jak vám mohou lidé pomoci?

Jsme nezisková organizace, skoro všechny finance, které máme k dispozici, pocházejí z darů. Kolik máme peněz, tolik zvířatům můžeme pomoci. Snažíme se informace o své činnosti co